

Nino

Haratisch-wiliová:

Kočka a Generál

Přeložila Michaela

Škultéty. Host,

591 stran

Proroctví o nenasytné zemi

Její rodinná sága *Osmý život (pro Brilku)* rozepjatá mezi Tbilisi a Berlín byla na počátku roku 2020 vítaným únikem z karantény, ve druhém česky vydaném románu Gruzínka usazená v Hamburku vychází ze skutečného případu, kdy byla ruskými vojáky během první čečenské války v malé vesnici znásilněna a zabita mladá dívka. Zločin zkoumá svou typickou optikou: jeho aktéry nechává střídavě vyprávět vlastní verze příběhu, které propojuje v magickorealisticke parable. A mistrně přitom vystihuje fatální prvek nenormálnosti, který můžeme vidět v ruském podání i na Ukrajině: setrvávat ve vyšinutém stavu je pro vojáky jedinou možností, jak ospravedlnit svou přítomnost. Konstatování o „říši žravého Behemota, který se nikdy nenasytil, který požral vše, co mu přišlo do cesty, a který se ještě teď, po vlastní smrti, nedokázal smířit se svým skolem“, zní jako naplněné proroctví. Stejně jako u předchozí knihy se bude čtenář těšit na (tentokrát až moc spektakulární) konec. Ale o něj vlastně nejde. Jde o slova výstižná jako tato: „Naše svoboda je buď nečinnost a apatie, nebo strach. A proto musíme neustále brát svobodu někomu jinému, jako nezvaní hosté musíme někam vtrhnout a přisvojit si ji. Protože nesneseme, když někdo není jako my.“ ● Jan H. Vitvar